

klopt zeker. We hebben tweeduizend man tot onze beschikking en hun uitrusting lijkt in orde.”

Lodewijk trok zijn wenkbrauwen op. Ja, het voetvolk was gewapend, maar met slechts een halberd en zonder wambuis, maliën of harnas waren ze kwetsbaar. Bovendien had een flink aantal van hen voor vandaag nog nooit een wapen vastgehouden. De vraag was of de mannen van 'die baron', wie dat ook was, meer ervaring hadden of niet. Maar hij hield zijn mond, want dat werd van hem verwacht.

“Zeker,” vervolgde de tovenaar, de laatste man aan de tafel. Hij klonk nog arroganter dan anders. “Ik zag een visioen,” zei hij. “Volgende week vieren wij feest in zijn kasteel met onze machtige graaf die dan de vredesvoorwaarden dicteert aan die miezerige baron.”

Lodewijk deed zijn best zijn mond te houden. Hij was zélf een baron. Het hoofd van de wacht was een baron. En de tovenaar was nog niet eens dat. Wat een woorden voor zo'n idioot. Hij had de man nog nooit magie zien gebruiken en vroeg zich af of hij dat echt kon, maar hij durfde niet tegen zijn graaf in te gaan. Hij was tenslotte graaf. Hij wist het in principe beter dan hem, als baron. Graaf Roderick, die zijn achternaam nooit gebruikte omdat hij zich schaamde voor de blunders die zijn vader had gemaakt, vertrouwde zijn tovenaar niet voor niets.

“Mooie woorden,” antwoordde Roderick. “Proost op de overwinning!”

Lodewijck moest moeite doen om zijn mond te houden. Om een of andere reden had hij niet het idee dat het zo makkelijk zou zijn. Maar hij zei niets. Het was het niet waard om het humeur van zijn gastheer te verpesten. Hij was al door zijn vader onterfd en weggestuurd omdat hij een huwelijk had geweigerd met een of ander gedrocht uit een ver land, hij moest nu vooral niet ook nog de graaf tegen zich in het harnas jagen. Nee, hij moest nu vooral gewoon een goede schildknaap zijn en dat betekende dat hij zijn ridder, graaf Roderick, moest steunen bij wat komen ging. Ook al werd hem niets verteld.

1.

Witte steen

Baron Lodewijck haalde opgelucht adem toen hij aan de overkant van de rivier stadsmuren zag. Hij was er na twee maanden eigenlijk wel klaar mee om in de kou buiten te slapen, met alleen zijn witte paard, Bucephalus, als gezelschap. Zeker hier in het hoge noorden, waar de dagen kort waren, het naaldwoud dicht en de nachten koud. Een dak boven zijn hoofd zou wel fijn zijn. Misschien kon hij zich bij de plaatselijke adel opfrissen en even tot rust komen. Of desnoods in een klooster, maar daar was hij er onderweg ook niet gek veel van tegen gekomen.

De stenen brug voor hem was nogal smal en leek vrij oud, maar sommige delen van de brug waren duidelijk nieuwer dan andere. Zelfs voor een vermoeide leek als Lodewijck was goed te zien dat de constructie tenminste drie keer was herbouwd. De laatste keer kon, aan de staat van de marmerachtige witte steen te zien, niet